

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ DNA
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αννίτα Τίκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Νατάσα Γκουτζικίδου
ΕΞΩΦΥΛΛΟ: © xMx graphics / Michelangelo Bevilacqua
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: © xMx graphics / Michelangelo Bevilacqua
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Λάμπρος Κούκουνας
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Γιώργος Δ. Λεμπέσης
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ: Βασιλική Μαυρίδη

© Αννίτα Τίκη, 2025

© Lebee, Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2025

Έντυπη έκδοση ISBN: 978-618-87309-9-1

Τυπώθηκε στην Έυρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

LEBEE PUBLICATIONS

info@lebee.gr

www.lebeepublications.gr

Αννίτα Τίκη

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ DNA

Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο στα τρία μου παιδιά.
Μην ξεχνάτε να αγαπάτε τον εαυτό σας.
Μέσα σε αυτήν την αγάπη κρύβεται η δύναμή σας.

Και το ταξίδι της ζωής ξεκινά με την πρώτη ανατροπή.

«Εύα, κορίτσι μου, ξύπνα. Όλα τελειώσαν, όλα πήγαν τέλεια» άκουσα μια γλυκιά γυναικεία φωνή να μου λέει.

Άνοιξα σιγά σιγά τα μάτια μου και αντίκρισα το γνώριμο πρόσωπο της κυρίας Ελένης, της αναισθησιολόγου μου, να με κοιτάει με μεγάλη χαρά.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησα αμέσως, μιας και μου φάνηκε πως κοιμόμουν πολλές μέρες.

«Είναι απόγευμα, πέντε παρά τέταρτο. Γιατί; Έχεις κανονίσει κάποιο ραντεβού και θες να το προλάβεις;» με ρώτησε με χιουμοριστική διάθεση.

Χαμογέλασα. Η χαρά στα μάτια της μαρτυρούσε την αλήθεια. Ναι, όλα είχαν πάει καλά. Σίγουρα είχαν πάει καλά. Ήμουν τόσο κουρασμένη, αλλά και τόσο ανακουφισμένη που όλα είχαν τελειώσει. Είχαν όμως όλα τελειώσει ή είχαν μόλις ξεκινήσει;

Ως παιδί ήμουν ήσυχη και δεν είχα ιδιαίτερες απαιτήσεις από τους γύρω μου, ούτε κι από τον εαυτό μου μπορώ να πω. Το παράδοξο είναι πως ήμουν πολύ κοινωνική. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, πάντα ήθελα να κάνω κάτι σημαντικό στη ζωή μου. Δεν ήξερα όμως από πού να αρχίσω να υλοποιώ τα όνειρά μου. Και είχα

πολλά... Όσο πιο πολύ επιθυμούσα κάτι, τόσο πιο άπιαστο μού φαινόταν. Φοβόμουν να προσπαθήσω μήπως κι αποτύχω, έτσι παρέμενα σε δρόμους ασφαλείς και οικείους προς εμένα, παρακολουθώντας τους ανθρώπους δίπλα μου να απομακρύνονται από τη στασιμότητα που με είχε περιβάλει. Και σαν να μην έφτανε αυτό, τους επιβράβευα κιόλας.

Ήμουν ένας κομπάρσος που ήθελε να γίνει πρωταγωνιστής. Που έπρεπε να γίνει πρωταγωνιστής για να βγάλει αυτά που είχε να δώσει, όμως δεν γνώριζε τον τρόπο. Στο μυαλό μου ίσως να έφταιγε αυτό, το ελαττωματικό DNA μου. Ναι, αυτό μού έκανε όλη τη ζημιά. Το μισούσα!

Ήμουν μόλις δεκαέξι χρόνων. Έβλεπα τα παιδιά δίπλα μου να διασκεδάζουν, να είναι ανέμελα, να χαίρονται τον ήλιο... Αχ, πόσο μου είχε λείψει ο ήλιος! Κι εγώ να μπαινοβγαίνω στα νοσοκομεία και να υποβάλλομαι σε εξετάσεις. Ε, ναι! Είχα κάθε δικαίωμα να μισώ το κύτταρό μου, που τρελάθηκε ξαφνικά.

Μα δεν ήμουν μόνη μου σε αυτήν την ιστορία. Τι είχε τραβήξει και αυτή η μανούλα μου... Βαρύς ο πόνος, έγινα μαμά και ξέρω πια. Πάντα δίπλα μου, πάντα κοντά μου, πάντα ανήσυχη, πάντα με αγωνία. 08:00, 16:00, 00:00. Επί πέντε χρόνια να μην ξεχάσω το χάπι μου, την ασφάλειά μου δηλαδή. Βάρδιες κανονικές.

Τι να πω όμως και για τον πατέρα μου. Ψηλός, επιβλητικός, αγέρωχος. Ποτέ δεν είδα ένα δάκρυ να κυλάει από τα μάτια του. Δεν μπορεί, κάπως θα ξέσπαγε κρυφά, αλλά τι να έκανε κι εκείνος; Είχε τον δύσκολο ρόλο του πατέρα που έπρεπε να δίνει σε όλους μας κουράγιο. Αν έπεφτε εκείνος, θα πέφταμε όλοι μαζί.

Έπειτα, ήταν η αδελφή μου, η Αθηνά, που με έκανε να γελάω με την κατάστασή μου, δίνοντας άλλη διάσταση στα πράγματα, χιουμοριστική.

«Λίγο μυαλό πήγε να σου δώσει ο Θεός κι εσύ το έκανες όγκο και το απέβαλες» μου έλεγε κάθε λίγο.

Πόσο γελούσα με αυτά που έλεγε! Με αγαπούσε πολύ από μικρή, με λάτρευε. Το θυμάμαι. Εκείνη με είχε ζητήσει από τους γονείς μας, για να έχει παρέα. Δεν ήθελε να είναι μοναχοπαίδι. Ήταν έξι

χρόνια μεγαλύτερη κι όμως με έπαιρνε παντού μαζί της, όπως έκανε κι εκείνη τη νύχτα.

Ήταν μια ήσυχη βραδιά του Απρίλη ή έτσι έμοιαζε τουλάχιστον. Πήγαينا στην Α' Λυκείου και μου άρεσε να βγαίνω με μεγαλύτερα παιδιά. Είχαμε βγει έξω για φαγητό με κάποιους φίλους της αδελφής μου, μεταξύ τους και η κολλητή της η Στέλλα.

«Αθηνά, είμαι πολύ στεναχωρημένη...» την άκουσα να λέει.

«Τι συμβαίνει;» την είχε ρωτήσει ανήσυχη η αδελφή μου.

«Την προηγούμενη εβδομάδα, ενώ ήμασταν επίσκεψη σε ένα φιλικό σπίτι, ο αδελφός μου έπεσε στο πάτωμα και άρχισε να κάνει σπασμούς. Ευτυχώς στο περιβάλλον υπήρχε ένας γιατρός, ο οποίος έσπευσε αμέσως να του παράσχει τις Α' Βοήθειες, μέχρι να τον πάμε στο νοσοκομείο. Το μόνο που έχω ανάγκη να σου πω είναι τι πρέπει να κάνεις σε περίπτωση που κάποιος πάθει κρίση επιληψίας. Μη με ρωτήσεις τίποτα άλλο...»

Και πράγματι η Αθηνά, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, άκουσε και συγκράτησε με κάθε λεπτομέρεια όσα της είπε η φίλη της. Κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί πως οι πληροφορίες που αφορούσαν την περιπέτεια υγείας ενός άλλου ανθρώπου και τις οποίες άκουγε για πρώτη φορά στη ζωή της, θα τις χρησιμοποιούσε μετά από λίγες ώρες για να βοηθήσει την ίδια της την αδελφή, δηλαδή εμένα.

Όταν επιστρέψαμε σπίτι, δεν είπαμε πολλά. Ήταν εμφανώς επηρεασμένη από την κατάσταση στην οποία βρισκόταν η Στέλλα. Είδαμε μια ταινία και όπως κάθε βράδυ, έτσι κι αυτό, ενώ είχαμε δύο κρεβάτια, καταλήξαμε να κοιμόμαστε σε ένα. Μεγάλα κορίτσια κι όμως κοιμόμασταν ακόμα μαζί. Τι κι αν στην πραγματικότητα δεν χωρούσαμε; Πάντα μαζί, έστω και στριμωγμένες!

«Πάρε με μια αγκαλιά...» ψέλλισε μέσα στον ύπνο της.

«Δεν μπορώ...» ήταν οι τελευταίες λέξεις που θυμάμαι να της λέω. Έπειτα, σκοτάδι.

Ξύπνησα ξαφνικά, εξαντλημένη. Δεν μπορούσα να καταλάβω τι είχε συμβεί. Όλοι στέκονταν πάνω από το κεφάλι μου, ακόμα και η κυρία Κλαίρη από τον κάτω όροφο, με τα μπικουτί στα μαλλιά. Ο κύριος Γιάννης, από τον κάτω όροφο, επίσης εδώ. Η μαμά μου πέρα

δώθε σε κατάσταση πανικού.

«Μαμά, τι έγινε;» φώναξα έντρομη. «Έπαθε κάτι ο μπαμπάς;»

«Εδώ είμαι, Ευάκι μου...» απάντησε ο πατέρας μου, με φωνή που πρόδιδε πως κάτι σοβαρό είχε συμβεί.

«Μπαμπά, τι συμβαίνει; Γιατί είστε όλοι ξύπνιοι; Τι κάνει όλος αυτός ο κόσμος σπίτι μας τέτοια ώρα; Γιατί νιώθω τόσο κουρασμένη; Μπαμπά, φοβάμαι!»

«Μη φοβάσαι, Εύα μου» πήρε την πρωτοβουλία και απάντησε ο κύριος Γιάννης, που ήταν γιατρός στο επάγγελμα. «Λιποθύμησες στον ύπνο σου. Η αδελφή σου το κατάλαβε. Σε βοήθησε. Ευτυχώς ήξερε τι έπρεπε να κάνει και ειδοποίησε τους γονείς σας. Οι υπόλοιποι ακούσαμε τις φωνές και ήρθαμε να βοηθήσουμε, γιατί ανησυχήσαμε».

«Κάτι δεν μου λέτε. Θέλω την αδελφή μου! Αθηνά, πες μου εσύ!»

«Εύα μου, μη φοβάσαι. Ντύσου να πάμε στο νοσοκομείο, να μας πουν και οι γιατροί ότι όλα είναι καλά».

«Μα... μα... αύριο έχω σχολείο. Πρέπει να σηκωθώ νωρίς».

«Εύα μου, σε παρακαλώ, σήκω».

Έτσι ξαφνικά, ένα συνηθισμένο βράδυ, μετά από μια όμορφη έξοδο με την αδελφή μου, βρέθηκα στο νοσοκομείο. Μέσα σε μια στιγμή, όλα άλλαξαν. Ακόμα κι αν όλοι με καθησύχαζαν, εγώ ήξερα τι με περίμενε.

Οι επόμενες ημέρες κύλησαν γεμάτες εξετάσεις. Ήταν η πρώτη φορά που μου έλειπε το σχολείο και οι συμμαθητές μου. Χίλιες φορές να είχα διάβασμα όλη μέρα, κάθε μέρα, παρά αυτό που περνούσα.

Αφού δεν νιώθω πια κουρασμένη. Είμαι όπως πριν. Γιατί να το ζω αυτό, απορούσα συνεχώς.

Για καλή μου τύχη, ο κύριος Γιάννης γνώριζε έναν κορυφαίο νευροχειρουργό που είχε έρθει από την Αμερική πριν από κάποιους μήνες και κατάφερε να μας κλείσει άμεσα ένα ραντεβού για να δει εμένα και τις εξετάσεις μου.

«Αν κάποιος μπορεί να ανοίξει κεφάλι, αυτός είναι μόνο ο Δη-

μήτρης Ρομποτής» έλεγε με επιμονή και εμείς τον εμπιστευτήκαμε.

Τελικά, μετά από κάποιες ημέρες που μου φάνηκαν αιώνας, ο πατέρα μου δέχτηκε ένα τηλεφώνημα που ήρθε να δώσει τέλος στην αγωνία όλων μας.

«Ναι, αύριο στις έντεκα θα είμαστε εκεί. Ευχαριστούμε πολύ» ήταν το μόνο που πρόλαβα να ακούσω.

«Μπαμπά μου, όλα καλά;»

«Ναι, κόρη μου, μην ανησυχείς. Ο γιατρός ήταν καθησυχαστικός».

«Σου είπε τι μπορεί να έχω;» ρώτησα προσπαθώντας να κρύψω την αγωνία μου.

«Αύριο, Εύα μου, αύριο θα τα ξέρουμε όλα. Λίγο υπομονή ακόμα... Σε παρακαλώ».

Μα πόσο καλούς γονείς έχω; Γιατί να τους παιδεύω έτσι; Τους λατρεύω. Και τον μπαμπά μου τον αγαπάω πολύ, παρότι δεν του το δείχνω συχνά, σκέφτηκα και ακολούθησα τη συμβουλή του.

Το επόμενο πρωινό βρισκόμασταν και πάλι στο νοσοκομείο. Σε ένα μικρό και κρύο δωμάτιο, να κρέμομαι από τα χείλη του γιατρού, μην μπορώντας ακόμη να συνειδητοποιήσω πως βρισκόμασταν εκεί για εμένα.

«Λοιπόν, Εύα» μου απευθύνθηκε ο γιατρός. «Τα καλά νέα είναι πως μέσα στην ατυχία σου είσαι τυχερή. Αυτό που έχεις είναι αντιμετωπίσιμο».

«Υπάρχουν και κακά;» ρώτησα έντρομη.

«Κακά δε θα έλεγα ότι υπάρχουν από τη στιγμή που μας δίνεται η ευκαιρία να το διαχειριστούμε. Όμως, η αλήθεια είναι ότι θα πρέπει να κάνεις άμεσα ένα δύσκολο χειρουργείο στο κεφάλι. Υπάρχει όγκος. Ακουμπάει πάνω στο οπτικό σου νεύρο και υπάρχει πιθανότητα να χάσεις κάποιο μέρος της όρασής σου, αλλά αυτός ο κίνδυνος δεν μπορεί να μας σταματήσει. Όπως καταλαβαίνεις, κοριτσάκι μου, πρέπει να αφαιρεθεί».

«Πείτε μου την αλήθεια, γιατρέ. Θα πεθάνω;» ήταν η πρώτη σκέψη από τις χιλιάδες που βρήκε τον δρόμο και βγήκε από το στόμα μου.

«Όχι, κοριτσάκι μου γλυκό. Θα ζήσεις πολλά χρόνια, γιατί εί-

σαι δυνατή και θα τα καταφέρεις».

Σιγά μη μου έλεγε κάτι άλλο, σκέφτηκα από μέσα μου, όμως έπρεπε και ήθελα να πιστέψω τα λόγια του για να δώσω τον αγώνα μου και να βγω νικήτρια.

«Πόσο άμεσα εννοείτε, γιατρέ;» ήταν η επόμενη ερώτησή μου. Καθώς εκείνος κοίταζε το ημερολόγιό του, εγώ παρακαλούσα να μην πει την ημερομηνία που ήταν τα γενέθλιά μου.

«Σε δέκα ημέρες από σήμερα» μου απάντησε.

«Όχι, όχι... Δεν μπορώ, έχω γενέθλια! Κλείνω τα δεκαέξι και κάνω πάρτι, δεν μπορώ. Έχω ήδη καλέσει τους φίλους μου. Μπαμπά, πες κάτι, σε παρακαλώ».

Τι να έλεγε κι αυτός ο πατερούλης μου που το βλέμμα του είχε τόσο πόνο μέσα του...

Προσπάθησε να με συμμορφώσει, να με καθησυχάσει.

«Κόρη μου, πρέπει να ακούσουμε τον γιατρό. Μετά θα κάνεις το μεγαλύτερο πάρτι της ζωής σου. Τώρα προέχει η υγεία σου, να αφαιρεθεί το ξένο σώμα από το κεφαλάκι σου» είπε επιστρατεύοντας όλη τη μαεστρία του, για να φανεί ψύχραιμος.

«Μα, γιατί μου συνέβη αυτό;»

Σκεφτόμουν διαρκώς πως ήμουν πολύ μικρή. Για την ακρίβεια, ήμουν ακόμα παιδί. Πότε πρόλαβε και δημιουργήθηκε;

«Έτσι γεννήθηκα; Μήπως χτύπησα; Πείτε μου, γιατί το έπαθα αυτό;» επέμενα να μάθω.

Ζητούσα απεγνωσμένα μια απάντηση, παρότι ουσιαστικά ήξερα πως, ό,τι και αν άκουγα, εμένα δεν θα με κάλυπτε. Γνώριζα πως ο μόνος δρόμος ήταν να παλέψω. Ήθελα να ζήσω.

«Λοιπόν...» διέκοψε τον πανικό μου απότομα ο γιατρός. «Υπάρχει άλλη μια διαθέσιμη ημερομηνία, μία εβδομάδα μετά τα γενέθλια. Τι λες; Έκλεισε το ραντεβού μας για τότε;»

«Ναι!» φώναξα με ενθουσιασμό. «Θα τα πάμε καλά οι δυο μας τελικά, γιατρέ. Ή, μάλλον, οι τρεις μας, γιατί έχετε κι έναν όγκο να βγάλετε. Μην τον ξεχνάμε».

Ο μπαμπάς και ο γιατρός γέλασαν συγχρόνως και φύγαμε από το ιατρείο ελαφρώς ανακουφισμένοι.

Γεννήθηκα στην Αθήνα και μεγάλωσα στη Γλυφάδα σε μια μουσική οικογένεια που με ενέπνευσε από μικρή ηλικία. Δεν έχω ζήσει αλλού, έτσι κι αλλιώς οι αλλαγές πάντα με τρώμαζαν. Μέχρι που ήρθαν όλες μαζί για να ταρακουνήσουν το είναι μου.

Από παιδί αγαπούσα το διάβασμα αλλά ποτέ δεν είχα φανταστεί ότι θα έγραφα το δικό μου βιβλίο. Η μουσική ήταν αυτή που με κέρδισε, γι' αυτό κι έγινα καθηγήτρια πιάνου. Ξεκίνησα ως σολίστ αλλά με τον καιρό κατάλαβα ότι η διδασκαλία με γέμιζε περισσότερο.

Η συγγραφή μπήκε στη ζωή μου μετά από μια δύσκολη περίοδο με θέματα υγείας, που με έκανε να δω τα πράγματα από άλλη σκοπιά και να ανακαλύψω την πραγματική δύναμη που έκρυβα μέσα μου όπως άλλωστε όλοι μας. Μέσα από το πρώτο μου βιβλίο θέλω να προσφέρω μια διαφορετική ματιά στη ζωή και να βοηθήσω τους αναγνώστες να βρουν τη δύναμη και την ηρεμία εντός τους.

Είμαι μητέρα τριών παιδιών και πιστεύω ότι αυτή η οπτική είναι το πολυτιμότερο δώρο που μπορώ να τους αφήσω.

